

Begrundelse

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det danske arbejdsmarked har de seneste 10 år været igennem en rivende udvikling. Stadig færre mennesker arbejder i 8-16-job. Løse ansættelser, ingen højeste arbejdstid, hjemmearbejde osv. er hverdagen for stadig flere. På trods af den teknologiske udvikling og på trods af effektivisering arbejder de, der har arbejde, mere og mere. Hvert tredje par, hvor begge har arbejde, bruger mere end 80 timer om ugen på at arbejde.

Samtidig er effektiviseringer og stigende arbejdstempo slået igennem overalt i samfundet, ikke mindst i den sociale service, hvor tidsregistreringer, stregkoder og stadig stigende styring af og krav til den enkelte ansatte fører til stress og nedslidning.

Teknologirådet har i rapporten om balancen mellem arbejdsliv og andet liv peget på, at konsekvenserne af udviklingen på arbejdsmarkedet er, at hver fjerde dansker føler sig stresset i hverdagen, og at hver femte er så stresset, at det går ud over livskvaliteten og truer helbredet. Følgerne af stress koster samfundet op mod 10 mia. kr. om året.

Stress og nedslidning er virkeligheden for tusinder af mennesker på arbejdsmarkedet. Det gør ondt på den enkelte, som må lide under fysiske og psykiske men, og det er dyrt for samfundet. Samtidig står 800.000-900.000 uden for arbejdsmarkedet. Det gør også ondt på den enkelte, og det er dyrt for samfundet.

Stress er også et ligestillingsproblem. Stress rammer især kvinder, som ud over at være i de særligt stressende job også stadig har ansvaret for det meste af det arbejde, der foregår i hjemmet.

Jeg siger ikke, at alle problemer på arbejdsmarkedet kan eller skal løses gennem lovgivningen. Men bare at lade stå til, at lukke øjnene og håbe på, at problemerne forsvinder af sig selv, er uholdbart. Vi kender problemerne, nu må vi have handling. Hvad er beskæftigelsesministerens svar? Hvordan vil regeringen medvirke til mindre stress og mindre nedslidning på arbejdsmarkedet? Det er baggrunden for denne forespørgsel.

Kl. 10.05

Besvarelse

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Enhedslisten har bedt mig redegøre for, hvad regeringen vil gøre for at sikre mindre stress og nedslidning på arbejdsmarkedet og en bedre sammenhæng mellem arbejdsliv og andet liv. I min besvarelse er jeg blevet bedt om at inddrage en rapport, som Teknologirådet har lavet i august måned i år, om balancen mellem arbejdsliv og andet liv.

Først vil jeg takke for forespørgslen. Tak til Enhedslisten for muligheden for at tale om et emne, som optager os alle meget, et emne, som derfor hidtil har haft høj prioritet i regeringens politik og også vil få det fremover. Men mere om det senere.

Rapporten fra Teknologirådet omhandler som nævnt balancen mellem arbejdsliv og det liv, der foregår uden for arbejdstiden. Rapporten siger bl.a., at Danmark er det land i den vestlige verden, hvor befolkningen i forhold til indbyggertallet arbejder mest, hvilket bl.a. skyldes, at forholdsvis mange kvinder i modsætning til i mange andre lande har udearbejde.

Nu kan man opgøre arbejdstiden på mange måder, og hvis man måler over et helt arbejdsliv, viser andre undersøgelser, at vi aldrig har brugt mindre tid på arbejdsmarkedet end nu. I de sidste 20 år er den del af arbejdslivet, vi primært anvender på arbejdsmarkedet, faldet med omkring 2½ år.

Teknologirådets rapport siger også, at en meget stor del af befolkningen er stresset. Heldigvis siger rapporten også, at den danske befolkning overordnet set har stor appetit på livet, både arbejdslivet og fritidslivet, og at vi generelt er tilfredse med vort arbejde.

Hvad er det, der er afgørende for, om vi trives med vort arbejde og ikke bliver stresset? Det ved vi bl.a. meget om fra den forskning, som Arbejdsmiljøinstituttet har foretaget. Hvis man vil undgå stress og dårlig trivsel på arbejdspladsen, handler det især om at give de ansatte indflydelse på deres eget arbejde, sørge for at informere hurtigt og ordentligt, når f.eks. arbejdsopgaverne ændres, eller den afdeling, man er ansat i, slås sammen med en anden, og det handler om at få opbygget en kultur på den enkelte arbejdsplads, hvor man sørger for at støtte hinanden. Sidst, men ikke mindst, handler det om at anerkende og belønne de ansatte og sørge for, at de får en tilpas mængde krav og udfordringer;